

ת"פ 511/06/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד זיאד,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 511-06-14 מדינת ישראל נ' זיאד

תיק חיצוני: 2751/14

בפני כב' השופטת רונית בש

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם מוחמד זיאד,

גזר דין

1. הנאשם הודה בתיק זה, לאחר שחזר בו מכפירתו, בעבודות כתב האישום שתוקן (במ/1) (להלן: "כתב האישום") במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים (א/1), בביצוע עבירה של סיוע לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333, 335(א)(1) ו- 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). במסגרת הסדר הטיעון הנ"ל סוכם בין באי כוח הצדדים, כי על הנאשם ייגזר עונש מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות, בכפוף לחוות דעת הממונה על עבודות שירות, כאשר המאשימה תעתור להשית על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות וב"כ הנאשם יעתור לעונש של חודשיים מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות. עוד סוכם, עפ"י הסדר הטיעון, כי יושת על הנאשם עונש של מאסר על תנאי, כי המאשימה תבקש להשית על הנאשם פיצוי לטובת המתלוננים בגין נזקיהם ואילו הנאשם יוכל לבקש שלא לחייבו בפיצוי המתלוננים. כן סוכם, כי כל צד יוכל להביא ראיותיו לעונש, לרבות בשאלת פיצוי המתלוננים ע"י הנאשם.

2. כעת, לאחר שהוגשה חוות דעת הממונה על עבודות שירות וב"כ הצדדים הביאו את ראיותיהם לעונש בפניי, וכן העלו את טיעוניהם לעונש, כל שנותר הוא לגזור את דינו של הנאשם.

כתב האישום המתוקן

3. ע' ע' (להלן: "ע") הינו אחיהם של ע' ע' (להלן: "המתלונן 1") וע' א' ר' ע' (להלן: "המתלונן 2"). עובר ליום 4.5.14, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בין הנאשם לע' התגלע סכסוך בנוגע למקום עבודתם. ביום 6.5.14, בשעות הצהריים התפתחה קטטה המונית בין בני משפחת המתלוננים לבין הנאשם ובני משפחתו, בסמוך לכיכר הכניסה לכפר מנדא, במהלכה נזרקו אבנים ע"י בני שתי המשפחות, ובין היתר גם על ידי הנאשם עצמו. במהלך האירוע, הגיעו המתלוננים ברכבם עד סמוך לכיכר הכניסה לכפר, מול ביתו של הנאשם ובני משפחתו, שם התקהלו באותה שעה אנשים רבים וביניהם הנאשם ואדם אחר רעול פנים, ממשפחת הנאשם, שזהותו אינה ידועה למאשימה. לאחר שיצאו

המתלוננים מרכבם, נורו המתלוננים על ידי רעול הפנים וזאת בסיועו של הנאשם שעמד במקום וזרק אבנים וחיזק את ידי רעול הפנים בנוכחותו ובמעשיו. כתוצאה מהירי נפגע המתלונן 1 בברכו הימנית, נגרם לו שבר תוך מפרקי והוא אושפז ונותח להוצאת הקליע. המתלונן 2 נפגע בכף רגלו השמאלית ונגרם לו פצע ירי. בהמשך למתואר לעיל, הנאשם נמלט מהמקום והסגיר עצמו למשטרה כעבור 7 ימים. במעשיו כמתואר לעיל, סייע הנאשם לרעול הפנים לגרום למתלוננים לחבלות חמורות באמצעות נשק חם.

ראיות הצדדים לעונש וטיעוניהם לעונש

4. במסגרת ראיות המאשימה לעונש, הוגשו תצהירי המתלוננים (תע/1). ודוק, מתצהירו של מתלונן 1 עולה, כי מעולם לא הסכים ל"סולחה" עם הנאשם ו/או משפחתו וכי לא קיבל פיצוי כספי כלשהו מהנאשם ו/או מכל אדם אחר. עוד עולה מהתצהיר הנ"ל, כי מתלונן 1 לא הסמיך אף אחד לדבר בשמו או לגבש סולחה מטעמו, מה גם שהנ"ל לא נכח במסגרת הסולחה, אם הייתה, ולא חתם על מסמך סולחה. מתלונן 1 הוסיף והבהיר בתצהירו, כי אינו מוותר על זכותו לקבל פיצוי מהנאשם בהליך פלילי ו/או אזרחי. מתצהירו של מתלונן 2 עולה, כי נכח בהליכי הסולחה שהתקיימה בעקבות האירוע, אולם מעולם לא קיבל פיצוי כלשהו מהנאשם ו/או מכל אדם אחר. על פי התצהיר הנ"ל, ידוע למתלונן 2 כי נגרם נזק בשווי של כ-111,000 ₪ לרכבו של אחיו ע' וכן כי הנאשם ומשפחתו פיצו את מתלונן 2 בסכום של 81,000 ₪, זאת לאחר שוועדת הסולחה ויתרה בשמו על יתרת הסכום בגין הנזק הנ"ל לרכב. מתצהירו של מתלונן 2 עולה, כי האחרון לא הסמיך אף אחד לדבר בשמו או לגבש סולחה מטעמו, וכן כי לא קיבל מאת הנאשם את סכום הפיצוי שנפסק על ידי ועדת הסולחה (פיצוי בסכום של 20,000 ₪). מתצהירו של מתלונן 2 עולה, כי אינו מוותר על זכותו לקבל פיצוי מהנאשם בהליך פלילי ו/או אזרחי. כמו כן, הגישה ב"כ המאשימה, כחלק מראיות המאשימה לעונש, את החלטת ועדת הסולחה (תע/2).

5. ב"כ הנאשם הגיש, במסגרת ראיות ההגנה לעונש, תצהיר מטעם שני חברי ועדת הסולחה, מר מוחמד יוסף קדח ומר עלי חאג' נאסר זידאן (נע/1), לפיו כספי הפיצויים שנפסקו על ידי ועדת הסולחה, שנתנה החלטתה ביום 26.6.14 בעניין הסכסוך מושא כתב האישום, שולמו במלואם לנפגעים משני הצדדים. עוד הגיש ב"כ הנאשם מכתב של חבר נוסף של ועדת הסולחה (טאהא עבד אלחלים, יו"ר המועצה המקומית כפר מנדא), לפיו משפחת הנאשם שילמה, מכוח הסכם הסולחה, פיצוי כספי בסכום של 182,000 ₪ למשפחת ע' (משפחת המתלוננים), אשר שילמה למשפחת הנאשם פיצוי בסכום של 50,000 ₪. על פי המכתב הנ"ל, הועברו סכומי הפיצוי למשפחות בעת הסולחה. במסגרת הראיות לעונש מטעם ההגנה העיד מעסיקו של הנאשם, מר עבד זידאן עבד אלרחמאן (להלן: "המעסיק") ומעדות המעסיק עולה, כי הנאשם עובד בחברה בה המעסיק משמש כמנהל, במסגרת תקופה של שנה. המעסיק ציין, כי הנאשם עובד כמנהל עבודה ומשמש בתפקיד מאוד חיוני לחברה. המעסיק הוסיף והדגיש, כי יוכל כמנהל החברה להחזיק מעמד, כתוצאה מהעדרות הנאשם ממקום עבודתו, במהלך תקופה של חודש-חודשיים, אולם לא מעבר לכך, זאת נוכח חיוניות הנאשם לחברה ואי-יכולת המעסיק להסתדר בלעדיו.

6. ב"כ המאשימה הטעימה, במסגרת טיעוניה לעונש, כי הנאשם סייע לאחר, רעול פנים, אשר ירה לעבר

המתלוננים, שנפצעו ברגליהם, כאשר הסיוע בא לידי ביטוי בכך שהנאשם עמד במקום, זרק אבנים וחזק את ידי רעול הפנים בנוכחותו ובמעשיו. עוד טענה ב"כ המאשימה, כי באירוע, שהיה חלק מקטטה בין משפחת המתלוננים לבין משפחת הנאשם, לרבות הנאשם, נזרקו אבנים על ידי בני שתי המשפחות, כמו גם על ידי הנאשם. ב"כ המאשימה ציינה, כי המתלוננים הגיעו לאירוע בהיותו בעיצומו, דבר המלמד כי המתלוננים, שנורו עת שיצאו מהרכב, לא היו חלק מהמתקוטטים במקום. ב"כ המאשימה הבהירה, כי מתלון 2 נפצע בכף רגלו באורח קל יותר יחסית, וכי מתלון 1 נפצע באורח קשה יותר (נגרם לו שבר תוך-מפרקי בברך, והוא אושפז ונותח להוצאת הקליע).

7. ב"כ המאשימה ציינה, כי גיבושו של הסדר הטיעון נבע בעיקרו מקשיים ראיתיים, וטענה כי מן הראוי לגזור על הנאשם עונש של מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, זאת בהינתן נסיבות האירוע, לרבות חומרת הפגיעות שנגרמו למתלוננים, כמו גם העובדה שהנאשם סייע במעשיו לגרימתם. ב"כ המאשימה הדגישה, כי הנאשם היה חלק מהמעורבים בקטטה עוד עובר להגעת המתלוננים למקום, ומשכך היה בעל אינטרס ישיר לפגוע במתלוננים. ב"כ המאשימה טענה, כי עדות מעסיקו של הנאשם מוגזמת, זאת נוכח העובדה שחרף יעילותו של הנאשם, ניתן יהיה למצוא לו תחליף, ככל אדם, מה גם שצרכיו של המעביד אינם, לדידה, עילה להקל בעונשו של הנאשם.

8. בנוסף לעונש המאסר בפועל הנ"ל ולעונש של מאסר על תנאי, עתרה ב"כ המאשימה להשתת פיצויים על הנאשם ולטובת המתלוננים, זאת בגין נזקי הגוף שנגרמו להם במהלך האירוע. ב"כ המאשימה ציינה בנקודה זו, כי שוחחה עם המתלוננים וכי משיחה זו עלה, כי מתלון 1 לא היה חלק מהסולחה וכי שני המתלוננים לא קיבלו את כספי הפיצוי שנפסקו על ידי ועדת הסולחה. ב"כ המאשימה ציינה, כי הסולחה נערכה בין משפחת המתלוננים לבין משפחת הנאשם, כאשר מדובר במשפחות גדולות, רבות-ענפים, ולפיכך טענת מתלון 1 כי לא היה חלק מהסולחה, אינה סותרת את הסכם הסולחה. ב"כ המאשימה הדגישה, כי המתלוננים אינם מוותרים על סכומי הפיצוי המגיעים להם בגין פציעתם במהלך האירוע וכי הם לא הסמיכו אף אחד לוותר על סכומי הפיצוי בשמם. עוד ציינה ב"כ המאשימה כי לא הוגשו קבלות או מסמכים המלמדים כי המתלוננים קיבלו סכומי פיצוי. לפיכך, עתרה כאמור ב"כ המאשימה להשתת פיצוי כספי על הנאשם, לטובת שני המתלוננים, בגין הנזקים שנגרמו להם.

9. ב"כ הנאשם, במסגרת טיעוניו לעונש, הדגיש את השינויים המהותיים העולים מכתב האישום המתוקן, ביחס לכתב האישום המקורי. ב"כ הנאשם הטעים, כי מכתב האישום המתוקן עולה כי האירוע אירע בסמוך לביתו של הנאשם, שם התגודדו אנשים שבאו בהמוניהם והשליכו אבנים. ב"כ הנאשם אישר, כי גם הנאשם השליך אבנים במהלך הקטטה, וציין כי הנאשם סייע לרעול הפנים שירה במתלוננים ופגע ברגליהם, אך ורק בכך שנמצא במקום ולא מעבר לכך. ב"כ הנאשם טען, כי המדובר בסיוע במדרג נמוך של חומרה, שכן הנאשם לא נטל חלק פעיל בביצוע העבירה. ב"כ הנאשם ציין כי לא עולה טענה, כי הנאשם פגע במאן שהוא כתוצאה מהשלכת האבנים. לפיכך, ובהינתן היות הסיוע, לטענת ב"כ הנאשם, סיוע גבולי ולא אקטיבי, עתר ב"כ הנאשם להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל לתקופה של חודשיים, בהדגישו את תרומתו השולית של הנאשם לביצוע העבירה. עוד הוסיף והטעים ב"כ הנאשם, כי הנאשם היה נתון במעצר של ממש לתקופה של כחודשיים ימים, לראשונה בחייו, ולאחר מכן

היה נתון הנאשם תקופה של חודשיים נוספים במסגרת של מעצר בית בפקוח אלקטרוני, ולאחריו במעצר בית לילי עם אפשרות לצאת לעבודה. ב"כ הנאשם הוסיף וציין, כי רק ביום 19.3.15 (כעשרה חודשים לאחר האירוע) התאפשר לנאשם לשוב לכפרו, כפר מנדא. ב"כ הנאשם טען, כי מאז האירוע מושא כתב האישום לא אירעו אירועים נוספים דומים, ואף גובשה סולחה. בנסיבות אלו ובהינתן עברו הנקי של הנאשם ונסיבותיו האישיות (היותו נשוי, אב לשלוש בנות ומפרנס את משפחתו), טען ב"כ הנאשם, כי לא היה מקום להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל לתקופה של חודשיים בדרך של עבודות שירות, בצינו כי הנאשם עלול לאבד את מקום עבודתו אם יושת עליו מאסר בפועל לתקופה ארוכה יותר. לעניין הפיצוי, טען ב"כ הנאשם כי שולמו כספי הפיצוי, על פי הסכם הסולחה, נוכח ראיות ההגנה לעונש בעניין זה, וכי המתלוננים מגלים חוצפה בתביעתם לפיצוי נוסף, מה גם שכתב האישום תוקן בדרך החוזרת בה מגרסת המתלוננים, דבר המלמד כי הנאשם הוא זה שצריך לתבוע פיצויים ולא להיפך. לפיכך, בהינתן הסכם הסולחה ונוכח העובדה שהנאשם לא ביצע בפועל את הירי כלפי המתלוננים, טען ב"כ הנאשם כי אין מקום להטיל סכום נוסף של פיצוי על הנאשם לטובת המתלוננים, ולהסתפק, כאמור, בהשתתפות עונש של מאסר בפועל על הנאשם לתקופה של חודשיים בדרך של עבודות שירות, בצד עונש של מאסר על תנאי מינורי.

דין והכרעה

10. לחובת הנאשם יש לציין את חומרת העבירה בה הורשע, עבירה שעניינה, כאמור, סיוע לחבלה חמורה בנסיבות חמורות, זאת תוך הדגשת הנזק הגופני שנגרם לכל אחד מהמתלוננים ובמיוחד למתלון 1, שנפגע בברכו הימנית ונגרם לו שבר תוך מפרקי, הוא אושפז ונותח להוצאת הקליע. עוד אוסיף בנקודה זו את החומרה הנעוצה בעבירות אלימות בכלל ובעבירות אלימות המבוצעות תוך שימוש בנשק חסבפרט, לרבות נגזרותיהן של עבירות אלו. בעניין חומרת עבירות האלימות המבוצעות לצורך פיתרון סכסוכים, יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון:

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האלימות והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה" (ראו: ע"פ 4173/07 פלוני נ' מ"י (16/8/07)).

11. ומהתם להכא:

מקור האלימות במקרה שבפנינו, יסודו בסכסוך, כפי שעולה ממקרא כתב האישום המתוקן, אשר הוביל לקטטה ההמונית בין בני משפחת המתלוננים לבין הנאשם ובני משפחתו, אשר במהלכה נזרקו אבנים על ידי בני שתי המשפחות, לרבות על ידי הנאשם עצמו. בהמשך לכך, הסלים האירוע על ידי פציעת המתלוננים בידי רעול הפנים, שירה לעבר המתלוננים, שנפצעו, כל זאת בסיועו של הנאשם

שעמד במקום וזרק אבנים וחיזק את ידי רעול הפנים בנוכחותו ובהתנהלותו. עם זאת, מנגד, שומה על בית המשפט ליתן את הדעת בכובד ראש לכך שכתב האישום תוקן באופן המקל מאוד עם הנאשם. על פי כתב האישום המתוקן, מיוחסת, כאמור, לנאשם עבירה של סיוע לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, שהעונש המרבי בגינה הוא מחצית מהעונש המרבי הקבוע בגין העבירה עצמה, לאחר השלמת ביצועה (העונש המרבי בגין עבירת הסיוע בענייננו הוא עונש של 7 שנות מאסר). עוד יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם לא פעל באופן אקטיבי על מנת לעודד את רעול הפנים לבצע את הירי כלפי המתלוננים. עבירת הסיוע באה לידי ביטוי, כאמור לעיל, בעיקר בנוכחות הנאשם במקום העבירה ובכך שהנאשם השליך אבנים, במהלך הקטטה. לפיכך צדק הסנגור המלומד בטיעונו בפניי, לפיו תרומתו של הנאשם לביצוע העבירה העיקרית היא תרומה שולית ואינה דומיננטית.

12. לאמור לעיל יש להוסיף, לטובת הנאשם, כי האירוע מושא כתב האישום אירע בסמיכות לביתו של הנאשם. ודוק, בסמיכות לבית הנאשם התגלעה הקטטה ההמונית, אליה הצטרף הנאשם מביתו. זאת ועוד, מהראיות לעונש שהוצגו בפני, עולה כי נערכה, בעקבות האירוע מושא כתב האישום, סולחה לפתרון הסכסוך בין משפחת המתלוננים לבין משפחת הנאשם, סכסוך אשר במסגרתו נורו המתלוננים ונפצעו (ראו: תע/2). המתלוננים טוענים, כי לא קיבלו עד כה לידיהם את הפיצויים הכספיים שנפסקו לטובתם במסגרת הסכם הסולחה, מה גם שמתלון 1 אף טוען כי לא היווה כלל חלק מעשיית הסולחה. עם זאת, מנגד, עיון בתצהיר של שניים מחברי ועדת הסולחה (נע/1), כמו גם עיון במכתב של חבר נוסף של ועדת הסולחה (נע/2), מלמד כי סכומי הפיצוי הועברו למשפחות שני הצדדים, לרבות סכומי הפיצוי בגין נזקי הגוף. ודוק, מהתצהיר נע/1 עולה במפורש, כי כספי הפיצויים בגין נזקי הגוף ובגין נזקי רכב, שנפסקו על ידי ועדת הסולחה, שולמו במלואם לנפגעים משני הצדדים.

13. בתיתי את הדעת לחלקו של הנאשם כמסייע במדרג הנמוך לביצוע העבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, וכן בתיתי את הדעת ליתר הנסיבות שפורטו לעיל, הנני בדעה כי הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים אינו נוגד את תקנת הציבור ועומד במתחם הסבירות, כמו גם עולה בקנה אחד עם מתחם העונש ההולם בגין עבירות כגון דא. יובהר בנקודה זו, להמחשת האמור לעיל, כי בגין עבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, שבוצעה באמצעות נשק קר (סכין) נקבע בת"פ (מחוזי ירושלים) 49534-04-13 **מדינת ישראל נ' יחזקאל יחזקאל** (ניתן ביום 13.7.15) מתחם עונש הולם שנע בין מאסר בפועל לריצוי של ממש לתקופה של מספר חודשים לבין שלוש שנות מאסר, כאשר במקרה הנ"ל דובר במבצע העבירה העיקרי, אשר דקר את המתלון, בין היתר בחזהו ובבטנו, דבר שהביא לאשפוז המתלון בבית חולים במחלקה לטיפול נמרץ במשך שישה ימים. מקל וחומר, ניתן לקבוע במקרה שבפנינו בגין עבירת הסיוע מתחם עונש הולם הכולל בחובו ברף התחתון עונש של מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים בדרך של עבודות שירות.

14. בתיתי את הדעת לעברו הנקי ללא רבב של הנאשם, כמו גם לתפקודו הנורמטיבי ולנסיבות האישיות, כנטען על ידי הסנגור, וכן בתיתי את הדעת להיות הנאשם מצוי בגין תיק זה במעצר של ממש במשך תקופה של חודשיים ולאחריה במעצר בית מלא בפיקוח אלקטרוני במשך תקופה של כחודשיים נוספים, הנני בדעה כי מן הראוי להשית על הנאשם בתיק זה עונש המצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם בענייננו, שהינו כאמור עונש של מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים בדרך של עבודות שירות, מה

גם שהנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, מיד לאחר תיקונו.

15. בהינתן הטעמים לקולא הנ"ל, כמו גם יתר הטעמים שהובאו בפניי מפי הסנגור, כמפורט לעיל, הנני בדעה כי מן הראוי להשית על הנאשם בתיק זה עונש של מאסר בפועל לתקופה של שלושה חודשים, בדרך של עבודות שירות, בצד רכיב ענישה של מאסר על תנאי. אוסיף בנקודה זו, כי נתתי דעתי במידת מה לעדותו של המעסיק בפניי, באשר לנחיצותו של הנאשם במסגרת מקום עבודתו, אם כי אין בעדות זו על מנת להצדיק השתת עונש של מאסר בפועל לתקופה של חודשיים בלבד על הנאשם, בדרך של עבודות שירות. בהינתן גיבושו של הסכם הסולחה, כמו גם האמור במסמכים נע/1 ונע/2, שנחתמו על ידי חברי ועדת הסולחה, וכן בהינתן העובדה שהנאשם אינו זה שפצע בפועל את המתלוננים, הנני מוצאת לנכון לקבל את עמדת ההגנה ולא להשית על הנאשם פיצוי לטובת המתלוננים, מה גם שבפני המתלוננים סלולה הדרך להגשת תביעה אזרחית נגד הנאשם.

16. סיכומי של דבר, הריני לאמץ, כאמור לעיל, את הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים בתיק זה, ולהשית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של שלושה חודשים, אשר ירוצה על ידי הנאשם בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות, היינו בבית האבות "נוף העמק" ברחוב יזרעאל 25 בנצרת עלית.

ב. הנאשם יתייצב ביום 7.8.16 בשעה 8:00 לצורך קליטה והצבה, בתאריך תחילת עבודות השירות, ביחידת עבודות שירות, מפקדת צפון, בכתובת דרך הציונות 14 טבריה.

הנאשם מוזהר בזה, לבקשת הממונה על עבודות השירות, כי עסקין בתנאי העסקה קפדניים במסגרת עבודות השירות, וכי הפרת תנאים אלה עלולה להוביל להפסקת עבודות השירות ולריצוי העונש במאסר של ממש.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע לפי חוק העונשין, התשל"ז - 1977, וירשע בגינה.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון לפי חוק העונשין, התשל"ז - 1977, וירשע בגינה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות.

עמוד 6

ניתן היום, כ"ח שבט תשע"ו, 07 פברואר 2016, במעמד ב"כ
המאשימה, עו"ד אבי אור-זך, ב"כ הנאשם עו"ד קרן פרידמן
(ממשרדו של עו"ד יפתח) והנאשם בעצמו.